

ΟΜΗΡΟΣ

καὶ πέπον, τί μοι ὤδε διὰ σπένος ἔσσυο μήλων
 βότατος; οὐ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι
 οἶδον,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποιῆς
 μακρὰ διδάς, πρῶτος δὲ ροάς ποταμῶν ἀπακά-
 νεις,

πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανόστατος. ἢ οὐ γ' ἀνα-
 κτος

ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάσσειν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι δαμασσάμενος φρένας
 οἶνον.

Ὄστις, ὅν οὐ κῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλε-
 θρον.

εἰ δὴ ὁμοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιτο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 τῷ κὲ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπένος ἀλλυδὶς
 ἀλλῃ

θεινομένου ραίεται πρὸς οὐδεῖ, καὶ δὲ κ' ἐμὸν
 κῆρ

λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρην
 ὀπίης.

(ι 447—60)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ
ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

πάντῃ γὰρ τοι, Φοῖβε, νομὸς δεβλήταται ὥδης,
 ἡμὲν ἀν' ἥπερον πορτιτροφόν ἡδ' ἀνὰ νήσους.
 πᾶσαι δὲ σχολαίαι τοι ἄδον καὶ πρῶτοντες ἄκροι
 ὑψηλῶν ὀρέων ποταμοὶ θ' ἄλλα προσρρόντες,
 ἄκται τ' εἰς ἄλλα κεκλιμέναι λιμένες τε θαλάσ-
 σης.

(20—4)

Λητῷ ἐννημῶρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλιπτος
 ὠδίνεσι πέπαρτο.

(91—2)

ἀμφὶ δὲ φοῖνισα βάλε πῆχες, γούνα δ' ἔρεισε
 λειμῶνι μαλακῷ, μείδῃσθε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν
 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόως δέ, θεαὶ δ' ἀλόλυσαν
 ἅπασαι.

(117—9)

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ Φοῖβε κατέβροχες ἀμβροτον
 εἶδαρ,

οὐ σὲ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσειοι στρόφοι ἀσπαί-
 ροντα,

οὐδ' ἔτι δεσμιὰ σ' ἔρκεε, λύνοντο δὲ πειράτα
 πάντα.

αὐτίκα δ' ἀθανάτησι μετῆδα Φοῖβος Ἀ-
 πόλλων

εἴη μοι κίθαρις τε φίλη καὶ χαμπύλη τόξα,
 χοῆσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βούλην.

(127—32)

εἰσι δὲ φορμύζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
 φορμύγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθῷ πετοχέουσαν,
 ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τεθνημμένα· τοιοῦτόνδε
 φορμύγι

χρύσειον ὑπὸ πλήκτρον καναχὴν ἔχει ἡμερό-
 εσσαν.

ἔνθεν δὲ πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγουριν
 νόημα

εἰσι Διὸς πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγουριν
 ἄλλων

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή,
 Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειδόμεναι ὅπῃ
 καλῇ

ἡμευδοῖν ρα θεῶν δῶρ' ἀμβροτα ἡδ' ἀνθρώπων
 τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
 εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ·

αὐτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὅραι
 Ἀρμονίῃ θ' Ἥδῃ τε Διὸς τε θυγάτηρ τ' Ἀ-

φροδίτῃ

ὄρχευντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρφῷ χεῖρας ἔχουσαι·
 τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται οὐτ' ἐλά-

χεια,
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγνῆτ'
 Ἀρτεμις ἱστέαιρα ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.

ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἀρης καὶ εὐσκόπος Ἀργεῖ-
 φόντης

παῖζονσ' αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκαθορίζει
 καλὰ καὶ ἔφα διδάς, αἴγλη δὲ μιν ἀμφιφαίνει

μαρμαρυγαὶ τε ποδῶν καὶ ἐνελώστοιο χιτῶνος.
 οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες

Λητῷ τε χρυσαπλόκαμος καὶ μητιέτα Ζεὺς
 ἴα φίλον παῖζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

(182—206),

ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίχροος ἔνθα δρᾷκαιναν
 κτείνειν ἀναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατερῶιο βιοῖο
 ζατοεφέα μεγάλην τέρας ἄγχιον.

(300—3)

ἀλλ' ὅτε δὴ μὴνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεντο
 ἀφ' περὶτρολλομένου ἔτεος καὶ ἐπὶ λήνθον ὥραι,

ἢ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοὶς ἐναλίγκιον οὔτε θροστοῖσι
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε Τυτάρω πῆμα θροστοῖσιν

αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βῶπις πότνια Ἥρη
 δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν, ἢ δ' ὑπέ-

δεκτο·
 ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φύλλ' ἀν-
 θρώπων.

ὅς τῃ γ' ἀντιάσειε, φέρεσκε μιν αἰσιμον ἥμαρ
 πρὶν γὰρ οἱ ἰὼν ἐφῆρξεν ἐκάεργος Ἀπόλλων

καρτερόν· ἢ δ' ὀδύνησιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι
 κείτο μέγ' ἀσθμαίνουσα κυλινδομένη κατὰ

χῶρον.
 θεσπεσίῃ δ' ἐνοπῇ γένετ' ἀσπετος, ἢ δὲ καθ' ὅλην

πικρὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται, λείπει δὲ
 θυμὸν

φρονὸν ἀποκινέουσα.

(350—62)

αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήγεται Φοῖβος Ἀ-
 πόλλων

ἐν πόντι δ' ἐπόρουσε δέμας δελφίνι εὐκωφῷ
 νηὶ θεῇ, καὶ κείτο πέλωρ μέγα τε δεινὸν τε.

(399—401)

ἔξον δ' ἐς Κόρσην εὐδείλειον ἀμπελόεσσαν
ἐς λιμέν', ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμματο ποντοπό-
ρος νηὺς.

ἔνθ' ἐκ νηὸς ὕρουσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἡματί' τοῦ δ' ἀπὸ
πολλὰι

σπινθοαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν
ἔκιν'

ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐοτίμων.
ἔνθ' ἄρ' ὁ γε φλόγα δαίε πφανσόμενος τὰ

πᾶσαν δὲ Κόρσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλό-
λυζαν

Κρισαίων ἄλχοι καλλίχωναι τε θύγατρες
Φοίβου ὑπὸ ριπῆς.

(438—47)

ἤρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀ-
πόλλων
φρόμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων ἑρατὸν καθαρίζων
καλὰ καὶ ὕφι διδάς· οἱ γὰρ ῥήσσαντες ἔποντο
Κοῖτες πρὸς Πυθὸ καὶ ἱπταῖον' ἄειδον,
οἳ τε Κρητῶν παῖδες οἳ τε Μούσαι
ἐν στήθεσιν ἔθηκε θεὰ μελίγληρον δαΐδην.

(514—9)

BYZANTINΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ἄρνα τὸν ἑαυτῆς ἡ Ἀρνάς, ποτὲ ὄρθωσα,
τὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα, προθύμως κατηχο-
λούθει, ταῦτα δόωσα αὐτῷ: Ποῦ πορεύη Τέ-
κνον μου γλυκύτατον; Χριστὲ, τίνας χάριν, τὸν
δρόμον τοῦτον μακρόθυμῃ, τρέχεις δάκνω-
ς, Ἰησοῦ ποθεινότε, ἀναμάστιγτε, πολυέλεε Κύ-
ριε, δὸς μοι τὸν λόγον τῇ δούλῃ σου· Τίς μου
παμφίλτατε· μὴ με παρίδῃς Οἰκτίριμον σιγῶν
ἐμὲ τὴν τεκοῦσάν σε, Θεὲ πανοικτίριμον, ὁ δω-
ροῦμένος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

...

Τι τὸ θαυμαστὸν, καὶ ἐξαισίον; ἡ Παρ-
θένος τῷ Κυρίῳ, ἀνεβόα μητρικῶς. Αἱ ὠδίνες,
αἷς οὐκ ἔγγων ἐν τῷ τίκτειν σε, Τίς, δομῆται,
καθικνουῦντα ἱγῆς καρδίας μου· οὐ φέρω, ἐν
σταυρῷ προσηλωμένον σε, ὅραν τὸ φῶς τῶν
ὀμμάτων μου· ὡς εἰρηκας ἐξανάστηθι, ὥπως
δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τὴν φοικτὴν Οἰκονο-
μίαν σου.

...

Νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σω-
τηρίας· ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἔλεους σου, ἐπίσκε-
ψαι μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φορτίον τῶν ἀνα-
μῶν μου, ἄνες μόνε Φιλάνθρωπε.

...

Ἦμας οὔτε φλόγες οὐ σφαγμαί, οὐ τροχοί,
οὐκ ἀροθρέμβολα, καταπέλται, πριστήρες, οὐκ
ἄλλη βάσανος πικρὰ διεχώρισε, τῆς ἀγάπης
Χριστοῦ Ἀθληταί.

...

Ἀμετρητὰ σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολά-
σεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ κλαυ-

θμὸν ἀπαράκλητον, γέγγαν πυρὸς, καὶ σιγῆς
καὶ τάρταρον. Κοιτὰ δικαιοῦτατε δάκρυα σὺν
μοι δώρησαι, δι' ὧν εὗρω τὴν ἄφρον, καὶ κα-
κῶν μου τὴν λύσιν, νηστεύων καὶ κραύζων σοι·
Δέσποτα Χριστὲ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ
πλοῦσιον ἔλεος.

...

Χαλινούς ἀποπτύσας τοὺς πατρικοὺς, ἀσά-
τω φρενί, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἁμαρτίας, λογι-
σμοῖς συνέζησα, ὅλον μου τὸν βίον δαπανήσας
ἀσώτως, ὁ τάλας ἐγὼ τροφῆς δὲ λειπόμενος,
δεδαυτοῦσθαι καρδίαν, πρὸς καιρὸν λυπαίνουσαν,
ἡδονὴν ἐπιτοῦμην. Ἀλλὰ Πάτερ ἀγαθὲ, μὴ
κλείσῃς μοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα, ἀλλ' ὁ-
νοῖζας δέξαι με, ὥς τὸν Ἀσωτον Τύον, καὶ
σώσων με.

...

Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερβα αὐτοῦ, ὁ
τιθεὶς θαλάσση, ὅριον φάρμυον, καὶ συνέχων τὸ
πάν, σὲ ἵμεναι ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ
προσφέρει ἔμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ
καὶ Κτίστῃ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

...

Ἦλεος Ἦλεος Ἦλεος ἔσο κύριε· κρίνον τὴν
κρίσιν μου ἐμοί, Δικαιοκρίτα τὸν μικρὸν μου
στεναγμὸν, διὰ ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος
Χριστὲ καὶ μὴ παρίδῃς με.

...

Ἦμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος
ἐγὼ· οὐ τολμῶ ἀνένισαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα·
ἐκείθεν γὰρ ἐκπέσας, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἦ-
μαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ
οὐκ εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ἐμαυτὸν ὁ-
ποκηρύττω, οὐ χρῆζω κατηγόρων, οὐδὲ πάλιν
μαρτύρων· ἔχω θρασυμειδουσαν μου τὴν δου-
τίαν· ἔχω στηλιτεύουσαν τὴν φαύλην πολιτεί-
αν· ἔχω κατασχόνουσαν τὴν παροῦσάν μου γέ-
μνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὰ ὀκνη, ἃ περιέ-
δωκα. Εὐαπλαχε Πάτερ, Τίς μοναγενὴς, τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μετανοούντά με δέξαι, καὶ
ἐλέησόν με.

...

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ἔθελον ἡ Ἀρνάς θεωροῦσα
μετὰ ληστῶν μακρόθυμῃ, σταυροῦμένον σε Λό-
γε, καὶ λόγῃ ἐκνευρώμενον πλευρῶν, ὠδίνε-
τε δόωσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικ-
τὸν Ἰησοῦ μου μυστήριον; πῶς καλὴν τή-
φω ὁ ἀπεριόγραπτος θεός; Ἀφραστον τὸ τέλος
μενον! μὴ τὴν τεκοῦσαν μόνην ἑάσης, Τίς μου
γλυκύτατε.

...

Ἀσωτον ζῶν, ορεοκωπόμενον βίον, ποθήσας
ἡμαρτωροί, ἐγὼ ὁ ἄσωτος· λάμψον ἄκτινα, ἐ-
πιστροφῆς μοι Λόγε, ὁ ἡλίου φέγγος, τῷ πᾶ-
σχειν ἡμαρτωρῶσας.

...

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ κατα-
φυγὴ, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἰάσαι ψυχῆς, τὸν